

“КУЛЬТУРУ МИ ПОБАЧИЛИ, ПОКАЖІТЬ ПОЇЗДКА!” —

так стверджувала більшість гостей, культпрацівників Житомирської і Рівненської областей, які 11 червня взяли участь в обласному семінарі-практикумі директорів міських і районних Будинків культури, що пройшов на Володимиреччині. Після творчого конкурсу вони потрапили на небувалу екскурсію. Але про все по порядку.

Ранок. Над Горинню вранішній туман. Табуни корів, гусей і коней зайняли весь луг. Вони то з'являються з туману, то зникають. А в гнізді на бетонній стелі, що позначає кордон між Сарненщиною і Володимиреччиною, лелеки по-своєму вітають новий день. Годують лелечат — і спокійно споглядають, як люди у вишиванках хлібом-сіллю вітають своїх гостей. Ті бусли зразу стерли неприємні враження від вибоїстої дороги, котра аж ніяк не скрашує наш співучий і працьовитий край. А вже в музичній школі всіх чекало диво — своєрідний настінний музей музичних інструментів. Все, на чому навчають музичної грамоти, постало у дивній красі. І гості знімали на відеокамеру, фотографували стенди та дивувалися оновленій музичній школі. Голова районної ради Петро Мартинюк і начальник райвідділу культури Валентина Пінчук розповіли про наш район, показали гостям скарбницю друкованого слова — бібліотеку. Кожен виніс своє враження і від районного музею. І ось — концерт. Справжнє велике мистецьке змагання — обласний конкурс “Кращий за професією” серед працівників сільських закладів культури. П'ять районів “виставили” на цей турнір кращих митців. Володимиреччина — Діану Муравинець, завклубом із Дубівки. І цей виступ треба було бачити! Діану блискуче підтримали юні танцюристи. “Вдарили” своїм коронним номером співаки-музиканти з чоловічого ансамблю “Верес”. Але й без пісні нашого районного соловейка, Надійки Кладько з Новаків, сценічний портрет Діани був би неповним.

Гарно виступили артисти з Дубровиці. По-своєму вражали сарненчани. Однак першість заслужено віддано митцям з Березного. Ми, за рішенням того ж обласного журі, стали другими, а сарненчани — третіми. Після цього культпрацівники розділилися на дві групи. Одна з них знайомилася з клубно-дозвілєвим комплексом у Довговолі, інша (і значно більша) — з вузькоколіїним “поліським трамваем”. Наш залізнично-туристичний маршрут вельми вразив гостей. Почуття, якими він всіх обдарував, співмірні жібамі що з побаченим у фільмах з “машинами часу”. Тут же — найсправжнісінька реальність. Віддаймо належне й залізничникам. Вони тримають порядок на колії, радують око ошатні станції. Цей поїздок досі у пошані — і ним залюбки користуються. Ось живий приклад. Бабуся з Білого везла айр, татарське зілля. Воно ходове не тільки на Трійцю. По деяких селах ним уперемішку з волосінню набивають синіки. Природно, що гості зацікавилися таким “багажем” — і бабуся проказала їм цілу лекцію з народознавства. За такою розповіддю можна знімати вражаючий фільм!

Треба визнати, що не в кожному районі проводяться подібні заходи. Але в нашому дійсно живе культура, і в нас є що показати і про що розказати. Радують також дієва співпраця митців з райрадою і райдержадміністрацією, розуміння ними проблем культури. Без цього про нинішні культурні здобутки можна було б лише мріяти.

Г. ШТЕРН. Фото Віги МОНІЧ.